

<i>student</i>	<i>predmet</i>	<i>vježba</i>
Andrea Špindel	GLUMA V; Tehnika	Klasičan dijalog i monolog

Kostur, probe i ispit

Evo sada kada je sve završilo, kada su se slegli dojmovi sa ispita, kada odmornije i s nekim odmakom mogu sagledati cjelinu prethodnog tjedna procesa probi, i same javne prezentacije zadatka, zabilježila bih sve ono o čemu sam razmišljala, što sam otkrivala i što sam na koncu našla, i iskusila.

Posve otvoreno i spremno na radni tjedan pristupila sam nastavi u ponedjeljak. Jednostavno vikend prije nisam mogla nakon ispita iz govora samo se odmarati i ležati. Uzela sam ponovno iščitavati monologe, iz razloga da ne krenem nakon dugog perioda neizgovaranja cijepati strasti u dronjke bez iole logike, sa zaboravljanjima označenih odlomaka i parčadi, i ne daj bože neznanjem teksta. Kada mi se sve kompletno vratilo u sjećanje ovaj put sam za razliku od starih proba stala u prostor i govorila. Moram priznati da nisam imala pretjerano puno problema oko nelagode prilikom takvog izvođenja, valjda jer sam bila toliko sigurna u to što radim, a i ako mi se omakla neka eventualno prejaka gesta, ili neki grč, vrlo brzo i vješto sam ih detektirala i trenutno otklanjala i popravljala. Tako mi je bilo mnogo lakše spremno izvesti pred Katarinom sve monološke zadatke bez puno razlike od prije mjesec dana do sada. Jedina zamjerka mi je bila intenzitet izvedbe što sam nakon njene upute odmah primijenila i sve je bilo u redu. Možda se malo više problema javilo kada smo trebali održati prvu probu sa scenom Shakespearea. Na Katarinin prijedlog pogledala sam video scene „Goropadnice“ sa Richardom Burtonom i Elizabeth Taylor koja me više nego oduševila. S druge strane možda i nije bilo dobro što sam ju pogledala prije nego sam krenula u prostor s partnerom jer sam stvorila neko preduvjerenje kako bi to trebalo izgledati, što me je kanda pomalo jedno vrijeme držalo u šablوني i odmaku od opuštenog, zaigranog i ljudskog pristupa sceni iz sebe, već je dovelo do

pretjerano racionalnog, suviše formalnog, okvirnog, matematičkog, postavljačko-redateljskog pristupa u radu. Sve je sjelo na svoje mjesto na prvom satu s profesorom kada smo skupa s njim postavili kostur te scene, nakon kojeg se meni upalila lampica, opustila sam se, sadržaj mi je postao jasan do kraja, i onda sam se samo bavila bojanjem, finom glumom koja je prožimala i tkala sve praznine i prostore postavljene scene. Filip i ja smo to čak i prozvali glumljenjem očima, filmskom postavom scene s konstantnim krupnim planom i fokusom na ljudsko ogledalo duše, naše oči. Tijekom tjedna jedino što me oko te scene brinulo je zapravo bilo to što nakon toga prvog puta više nikad nismo dobili konkretan komentar niti uputu. Nisam znala jesam li na dobrom putu, da tako nastavim, ili me bilo strah onog najgoreg što su nam uvijek dosad na Akademiji govorili da kada profesor odustane od tebe, onda kaže da je sve u redu ili ne kaže ništa, samo te pusti. Nekako je čudno s tom scenom sve tako nekako prošlo, nisam ju uopće osjetila. Ne u smislu da je bila tako lagan zadatak, ali istovremeno nisam se baš nešto pretjerano oznojila kao kad sam radila na nekim drugim zadacima koji su mi znali zadavati probleme. Kao da mi je sjela jednostavno. A s druge strane, djelomično sam osjećala da još neka finesa u toj sceni nedostaje, samo nisam uspjela otkriti što, dok nakon generalne probe profesor nije rekao kako je profesor Raponja mišljenja da je ta scena suviše persiflažna i formalno izvedena, te da fali više ljudskog odnosa. Nisam tada u potpunosti shvatila što je htio reći, no ostalo mi je u pamćenju samo ono ljudskost. Pokušala sam na ispitu unijeti tu ljudskost, na način da sam opušteno, zaigrano i prisutno krenula na scenu, i smatram da nam je ta izvedba bila najbolja do tada, te da smo na koncu ipak postigli sve ono što je bilo u okviru konkretno toga zadatka. Što se tiče druge scene, iz Molierea, ona mi je već zadavala neke probleme i s njom nisam bila na čisto do samog ispita, na kojem sam također ipak odlučila pristupiti i primijeniti onu uputu ljudskost. Došlo je do problema odmah na početku kada smo krenuli postavljati kostur scene s profesorom, kada sam dobila neke upute koje mi u prvih nekoliko navrata nisu bile uopće jasne iz konteksta

smisla cijele scene. Ja sam tu scenu shvatila i razumjela, te na koncu odigrala u jednom smjeru, a upute koje sam dobile su vodile totalno nečem desetom. Moja greška je bila što sam se ja već prije toga toliko snažno užlijebila u izrađene govorne radnje da sam izgubila uopće pojam o cjelini scene i o kompletnoj radnji koja vodi konačnom cilju koji trebam kao Dorina postići. Izradivši određene govorne strukture u svojim replikama, zapravo se pravi, organski i logični smisao izgubio, pa tako i ja u tome. Međutim, hvala bogu, profesor nije odustajao i konstantno me vraćao i tumačio mi, te ponavljao koji mi je cilj, da ne zaboravim i ne iskliznem s pravoga puta vodeći tu scenu. Svaku probu sam dobivala različite upute kako izvesti tu prvu stranicu scene i to me dosta bunilo, te sam se malo izgubila u tome jer mi ništa nije bilo logično i nisam razumjela zašto dobivam takve upute i čemu one vode, jer je posljednja uputa opet bila da izvedem sve kako sam prvi put izvodila. Tada mi apsolutno više ništa nije bilo jasno. Dok nisam došla kod Katarine izvesti njoj kako mi je zadnje rečeno, i da bi mi ona rekla da sam sad s tim novim uputama puno angažiranija oko rješavanja problema, oko obrane Marijane i vođenja scene. Tad mi se sve posložilo. Ispostavilo se da one upute od profesora koje mi nisu bile tada jasne i logične, da su bile u svrhu da me prodrmaju i izvuku iz onog užljebljenog pogleda na stvar. Tek kada sam s puno više angažmana i temperamenta pristupila toj sceni tek sam onda stekla dojam o mom cjelokupnom zadatku, i mogla sam se vratiti prvotnoj svojoj ideji o sceni, no puno pametnije i logičnije.

U globalu, mislim da je ispit dosta dobro prošao, nisam imala nikakvu tremu, bila sam apsolutno sigurna u sve što radim, i s tim uvjerenjem i samopouzdanjem sam i izašla na scenu. Sretna sam jer sam toliko toga naučila ovaj semestar, toliko mi se toga posložilo, ni sama ne znam kako. Uvijek su mi govorili da samo radim i radim, i da jednostavno ne može ispasti na loše ako pošteno i dosljedno to činim, da će se sve otvoriti i pokazati na vrijeme. Imam dojam da se nekako počelo otvarati, jer ni u čemu više ne osjećam presing ni tlaku, naprotiv silno uživam radeći svoj posao, i sve uloženo se

kanda vraća trostruko, sve ono čemu sam predano i bespoštedno pristupala. A to mi daje motivaciju da se predam i više, i da cijelo svoje biće upregnem još jače sad pred onim velikim zadatkom koji me čeka slijedeći semestar prema kojem osjećam golemi respekt. Sada valja pokazati koliko mogu, naći snagu, jer vjerujem da ju imam, pažljivo i polako krenuti u istraživanje, i opet naći put za uživanje u korisnom procesu...